

ἐνίκησες τὸ Χάρω αὐτόθ. Ἐνεπῆραν ἐδὰ τὰ φασούλια ποῦ τὰ ποτίσῃς αὐτόθ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 γ**, ἀναζουμῶνω, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρῶνω (I) **1**, *ἀναπουπουλίζω, δυναμῶνω, καρδαμῶνω. **3**) Συνέρχομαι, ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτὸν μου Κάρπ. Κρητ. (Σητ.): Ἐνέπηρε μὲ τὸ νερὸ ἀπὸ τοῦ ὅρκου Σητ. || Ἄσμ.

Χύνει τῆς ὑὸ σταμνιά νερό, ροόσταμον καὶ μόσκον
κ' ἐνέπηρεν ἡ λυερὴ καὶ σκύβει καὶ φιλεῖ τὴν

Κάρπ. Συνών. ἀναλογίζομαι **2**, ἀνανοῶ **4**, συνεφέρνω. **4**) Ἐνθαρύνομαι Κρητ.: Σάν ἤκουσα γὼ ζάλο 'ς τὸ σοκάκι, ἐνέπηρε μὲ στάξι ἡ καρδιά μου (ζάλο = κρότον βηματῶν, μὲ στάξι = ὀλίγον). Συνών. φρ. παίρνω θάρρος. **5**) Βελτιώνομαι, ἐπὶ καιροῦ Εὐβ. (Κύμ.-Στρόπον.) Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Κεφαλλ.: Κάτσι λ'γάξ' ν' ἀναπάρ' οὐ κιρὸς Στρόπον. Περίμενε λιγάκι ν' ἀναπάρῃ (ἐνν. ὁ καιρός), γιατί βρέχει καὶ θὰ γίνῃς μουσικίδι Κεφαλλ. Ἀνάπηρε λιγάτσι Κύμ. Στάσον ν' ἀναπάρῃ Ἡπ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 δ**. **6**) Μετριάζομαι, καταπαύω, ἐπὶ βροχῆς (ἐκ τῆς φρ. ἀναπῆρε ὁ καιρὸς = ἐβελτιώθη, πῆρε ἀπάνω του ἐνν. διὰ τῆς παύσεως τῆς βροχῆς, προσέλαβε τὸ ρ. τὴν σημ. ταύτην) Θεσσ. (Αἰβάν.) Κύθηρ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.): Ἀναπῆρε ἡ βροχὴ Κύθηρ. Ἀναπῆρ' ἡ βροχὴ Αἰβάν. Ἀκαρναν. Συνών. ἀναδίνω **B 1 ε**.

ἀνάπαλα ἐπίρρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπαλος.

1) Ἡρέμα: Ἀνάπαλα νὰ ῥέσι. Συνών. ἀγάληα, ἀπαλά, σιγά. **2)** Ραθύμως: Πάινι οὐλον ἀνάπαλα 'ς τοῖς δ'λεῖς τ'.

***ἀναπαλαβιά** ἡ, ἀνεπαλαῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπάλαβος.

*Ἐλλειψις χάριτος ἢ δεξιότητος, ἀδεξιότητος: Εἶδ' ἀνεπαλαῖα εἶ βού τὴν ἔχει ὅδε χορεύη! (εἶ = εἶναι).

***ἀναπάλαβος** ἐπίθ. ἀνεπάλαος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. παλαβός.

1) Ἀμβλύνους. Συνών. κουτός, μωρός, παλαβός.

2) Ἀδέξιος, ἀνίκανος: Ἀναπάλαος ποῦ 'σαι, μήτε τὸ σουβλί δὲ νοιώθεις νὰ βασιτᾷς, γιὰ φαντάσου σε δὰ ποῦ θὰ 'εγγὺς τσαγάρεις!

***ἀναπαλαβωμός** ὁ, ἀνεπαλαωμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ῥ. *ἀναπαλαβῶνω.

Ἀμβλύτης νοῦ, μωρία: Εἶδ' ἀνεπαλαωμὸ εἶ βού τὸνε σηκώνει! Συνών. *ἀναπαλαβωσύνη, ἀνοησία, κουταμάρα, παλαβωμάρα.

***ἀναπαλαβωσύνη** ἡ, ἀνεπαλαωσύνη Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναπάλαβος.

***ἀναπαλαβωμός**, ὁ ἰδ.: Μὴν ἀνεπαλαωσύνη ποῦ τὴ σηκώνει τὸ καμένο!

ἀναπαλιάζω Δ.Κρητ. ἀνεπαλιάζω Α.Κρητ. ἀνεπαλιῶ Α.Κρητ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάπαλος.

Γίνομαι ἀπαλός, μαλακύνομαι ἐξ ὑγρασίας: Ἐνεπάλασε τὸ κριθάρι. Ἐνεπάλασαν τὰ παξιμάδια. Μετοχ. ἀναπαλισμένος = μαλακός.

ἀνάπαλος ἐπίθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) Χίος κ. ἀ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνάπαλους Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀνέπαλος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀπαλός.

1) Ἀπαλός, μαλακός ἐνθ' ἀν.: Ψωμί ἀνάπαλο Χίος — Λεξ. Δημητρ. Ὑφάδι ἀνάπαλο (τὸ μὴ στριμμένον, ἄκλωστον) Βούρβουρ. Ἀνάπαλον νῆμα Λέσβ. Νῆμαν ἀνέπαλον Κύπρ. Συνών. ἀπαλός. **2)** Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὀκνηρός, ῥέθυμος Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος. Συνών. ἀπαλός. **β)** Ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος Στερελλ. (Ἀρτοτ.)

ἀνάπαμα τό, ἀνάπαυμαν Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπαμα Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.) — Λεξ. Δεξ. Πρω. ἀνάπαυμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνεπάημα Α.Κρητ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάπαυμα. Τὸ ἀνεπάημα κατὰ τὸν ἀόρ. ἀνεπάημα.

Ἀνάπαυσις (α) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἐνθ' ἀν.: Ἐκεῖ 'ς σὸ μέρος π' ἐκάτσε ἀνάπαυμαν 'κὶ θὰ ἐπορῆς νὰ εὐρήκ'ς (εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ποῦ ἐκάθισες δὲν θὰ ἤμπορέσης νὰ εὐρῆς ἀνάπαυσιν) Χαλδ. || Φρ. Ἀνάπαυμαν 'κ' εἶδ' (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς κινουμένου ἢ ἐργαζομένου) αὐτόθ. Συνών. ἀναπαῇ **1**, ἀναπαμὸς **1**, ἀνάπασι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. (β) Ἐπὶ ἀγροῦ μένοντος ἀκαλλιεργήτου ἐπὶ τινα χρόνον πρὸς ἀνάκτησιν ζωτικῆς ἱκμάδος, ἀγρανάπαυσις καὶ ὁ ἐν ἀγραναπαύσει ἀγρὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Μακεδ. (Καστορ.): Ἀνάπαμα τό 'χω δὐὸ χρόνια τὸ χωράφι Κύμ. Φτωῦνο τὸ χωράφι εἶν' ἀνάπαμα τόσα χρόνια τσαὶ θὰ κάμη ψωμί Αὐλωνάρ.

ἀναπαμένα ἐπίρρ. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Κύπρ. ἀναπαημένα Κρητ. ἀνεπαμένα Νάξ. Σῦρ. νεπαμένα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀναπαμένου μετοχ. τοῦ ρ. ἀναπαύω. Ἡ λ. καὶ μεσν. Τὸ ἀναπαημένα καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Μὲ ἄνεσιν, ἀνέτως ἐνθ' ἀν.: Πᾶσα βράδυ ποῦ 'τανε κουρασμένος ἤθελα νὰ φάνε τὸ ψωμάκι τῶνε ἡσυχὰ κι ἀνεπαμένα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Ζῆ ἀναπαμένα Αὐλωνάρ. || Γνωμ.

Ἀπῶχει τὲς ὀρπίδες του εἰς τὸν Θεὸν τὸν ἕνα,
τρῶει τῶαί πίνει ἡσυχὰ τῶαί π-πέφτει νεπαμένα

Κύπρ. **2)** Ἡσυχῶς Κρητ. Κύπρ. Νάξ.: Κάτσε ἀνεπαμένα! Νάξ. Συνών. ἡσυχὰ.

ἀναπαμὸς ὁ, Ἡπ. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) — ΚΠα. λαμ. Δεκατετράστ. 104 ΣΜατσούκ. Γλυκοχαράμ. 22 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀναπαημὸς Δ.Κρητ. ἀνεπαημὸς Α.Κρητ. νεπαμὸς Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαύω. Τὸ ἀναπαημὸς διὰ τὸν ἀόρ. ἀναπάημα. Ὁ τύπ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 1797 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «χιλιμιντριζοῦν τὰ φαριά κι ἀναπαημὸ δὲν ἔχου».

1) Ἀνάπαυσις ἐνθ' ἀν.: Ποιὲ δὲν ἔχει ἀναπαμὸ Λεξ. Δημητρ. Τοῦ ἀναπαμοῦ τὴν ὥρα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἀν. Παμὸς τῶι ἀναπαμὸς Κύπρ. || Ποίημ.

Καὶ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ π' ἀναπαμὸ δὲν κάνει
νὰ λέη κρυφὸ παράπονο σ' ἀτέλειωτα τραγούδια

ΣΜατσούκ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀναπαῇ **1**, ἀνάπαμα, ἀνάπασι.

β) Ἡσυχία Κρητ. Κύπρ. Ρόδ.: Δὲν ἔχουν ἀναπαημὸ τὰ κωπέλλα σου, μόνο φωλιάζου γαὶ χαλοῦ δὸ γόσμο Κρητ. Ἐν εἴδει νεπαμὸν Ρόδ. || Φρ. Κάτσε 'ς τὸν ἀναπαημὸ σου! (κάθισε ἡσυχὰ!) Κρητ. Συνών. ἀναπαῇ **1 β**. **2)** Θάνατος Λεξ. Δημητρ.: Πέρυσι σὰ σήμερα ἦταν ὁ ἀναπαμὸς τοῦ παπποῦ μου.

ἀναπάντεχα ἐπίρρ. Ζάκ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ. Δεξ. Αἰν. Βλαστ. 510 Πρω. ἀναπάντεχα Θράκ. Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. ἀνεπάντεχα Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 20 — Λεξ. Αἰν.

ἀνιπάντιχα Θεσσ. Θράκ. Μακεδ. Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. ἀπάντεχα Ζάκ. — ΔΣολωμ. 211 ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 9 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναπάντεχος.

Χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ τις, ἀπροσδοκῆτως, ἀνελπίστως ἔνθ' ἀν.: Ἦρθε ἀνεπάντεχα Λακων. Μᾶς ἔπιασιν οὐ χ' μῶνας ἀνιπάντιχα Μακεδ. Βγαίν' ἀνιπάντιχα ἕνας γέροντας κί λέει (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Τὸ κακὸ μέγαλωνα ἀνεπάντεχα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Ἀπάντεχα πρὶν νὰ περάσῃ χρόνος ποῦ χωρίστηκε ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ἄξαφνος θάνατος τὴν χώρισε ἀπὸ τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρά της ΚΧατζόπ. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Ἀπάντεχα βαθὺς ὕπνος μὲ πιάνει
κι ὁμπροστά μου ἕνας γέροντας μοῦ ἐφάνη
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.

ἀναπάντεχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀναπάντιχους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀνεπάντεχος Ζάκ. Ἦπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Προπ. (Κύζ.) Χίος κ. ἀ. — Γ' Ἐπαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 252 ΑΚαρκαβίτσ. Παλ. ἀγάπ. 36 Γ' Ἀθάν. Πράσιν. κατέλλ. 46 — Λεξ. Κομ. Περιδ. Αἰν. Μπριγκ. ἀνιπάντιχους Ἦπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Νάουσι.) Στερελλ. (Εὐρυταν. Λαμ.) κ. ἀ. ἀνιπάντ'ιχους Ἦπ. ἀνιπάντιχους Μακεδ. (Σισάν.) ἀνηπάντεχος Ἦπ. — ΜΦιλῆντ. Γραμματ. 1, 151 ἀπάντεχος Ἦπ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Πύλ.) κ. ἀ. — (Νουμᾶς 138, 5) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 23 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 153 — Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀπαντέχω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βλέπω-ἄβλεπος, θερίζω-ἄθερος, θωρῶ-ἄθωρος κτλ. Διὰ τὸ ἀνιπάντιχους πβ. τὸν παρὰ Σομ. τύπ. ἀνεπάντεκτος. Ὁ τύπ. ἀνηπάντεχος κατὰ τὰ πολλὰ εἰς ἀνη- παρὰ τὰ ἀνα-, δι' ἃ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Τὸ ἀνιπάντιχους τῶν βορ. ἰδιωμ. ἐκ τοῦ ἀνεπάντεχος. Τὸ ἀπάντεχος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν περιμένει κάνεις, ἀπροσδόκητος ἔνθ' ἀν.: Ἀναπάντεχος θάνατος. Ἀναπάντεχο κακὸ -καλὸ πολλαχ. Μᾶς ἦρθε τὸ καλὸ ἀνηπάντεχο Ἦπ. Ἦ, τοῦτο ἦταν ἀνεπάντεχο Βούρβουρ. Μοῦ ἦρθι ἀνιπάντιχου τοῦ κακοῦ Λαμ. Ἡ Κίσσα ἄναιψε καὶ κᾶηκε μὲ τὴν ἀνεπάντεχῃ τύχῃ τῆς ἀδερφῆς της ἀκούς ἐκεῖ νὰ παντρευτῇ ἡ μικρότερη καὶ τί; νὰ πάρῃ βασιλεῖ! ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἀν. Ἐνας ἀνεπάντεχος, ἐπίβουλος ἐχτρός βάλλθηκε νὰ πατήσῃ τὸ κάστρο Γ' Ἐπαχτίτ. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κρυφοὶ ἀναπάντεχοι μέσα του κλαίνε πόθοι
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 86

Ὅμως τῆς Ἀρνας τὸ νερὸ ποῦ σβεῖ τὴ μνήμη, ἀνοίγει
τὰ μάτια πρὸς ἀπάντεχους καινούργιους οὐρανούς
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀνανάμενος 1, ἀνέλπιστος, ξαφνικός. 2) Τὸ οὐδ. οὐς, τὸ ἀπροσδοκῆτως ἐπερχόμενον, τὸ ἀπρόοπτον συνήθως κακὸν Ἦπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. — (Νουμ. ἔνθ' ἀν.) ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. — Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ.: Κλαίν γιὰ τ' ἀπάντεχο ποῦ τοὺς ἦρθε 'ς τὸ κεφάλι τους (Νουμ. ἔνθ' ἀν.) Τ' ἦτανε αὐτὸ τ' ἀνεπάντεχο ποῦ τὸν βρῆκε; Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἀν. Νὰ τὸν εὕρῃ ἀνεπάντεχο! (ἄρᾶ) Λακων. Νὰ σ' εὕρ' ἀνιπάντιχου! Εὐρυταν. || Φρ. Γιὰ κάθε ἀπάντεχο (διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον) ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀνανάμονον (ἰδ. ἀνανάμενος 2).

ἀναπαραδῖα ἡ, ἀναπαραδία Ζάκ. Πόντ. (Κερασ.) ἀναπαραδίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀναπαραδὰ κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀνα-, δι' ὃ ἰδ. ἀ- 1 δ, καὶ τοῦ παρᾶ-δεις πληθ. τοῦ οὐς. παρᾶς.

Ἐλλειψις, στέρησις χρημάτων ἔνθ' ἀν.: Ἐχω ἀναπαραδῖα κοιν. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι ἀναπαραδῖα καὶ τὸ μέγα ἔλεος (ἐπὶ τοῦ τελείως στερουμένου χρημάτων) Ἦπ. || Ἄσμ.

Ὅλα τὰ ντέρτια ντέρτια 'ναι κι ὅλ' οἱ καημοὶ καημοὶ 'ναι, μὰ σὰν τὴν ἀναπαραδῖα ἄλλος καημὸς δὲν εἶναι πολλαχ. Συνών. ἀδεκαρία, ἀναργυρία, ἀνασπριά, ἀπενταρία, ἀψιλία.

* **ἀναπαραδιδάξομαι**, ἀναπαραδιδάξομαι Α. Ρουμέλ. (Φιλίππουπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναπαραδιδά.

Περιπίπτω εἰς κατάστασιν παντελοῦς ἐλλείψεως χρημάτων. Συνών. ξεπαραδιδάξομαι (ἰδ. ξεπαραδιδάξω).

ἀναπαραδιδάρις ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναπαραδιδά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ὁ στερούμενος χρημάτων. Συνών. ἀδέκαρος, ἀπενταρος, ἄψιλος.

ἀνάπαρτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαίρων.

1) Ὁ μακρὰν παρασυρθὲς καὶ ἐξαφανισθεὶς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάπαρτος ἀπὸ τὸ κῆμα. 2) Μεταφ. ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ἐκφρων Λεξ. Δημητρ.: Ἐγινε ἀνάπαρτος ἀπὸ τῆς θέρημ.

ἀναπάρωμα τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Τρίπ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαρώνω.

1) Διευθέτησις, τακτοποίησις ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἀναπάρωμα τοῦ σπιτιοῦ Μάν. Συνών. ἀναμάζωμα 3, συγγύρισμα.

2) Ἐνταφιασμὸς Κύθηρ. Συνών. θάψιμο, κηδεία.

ἀναπαρώνω Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Δημητσάν. Λακων. Μάν. Τρίπ.) ἀναπαρούνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναπαρούνον Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. παρώνω.

1) Ἐπὶ πραγμάτων κινητῶν, τοποθετῶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ Πελοπν. (Τρίπ.): Πᾶρε το κι ἀναπάρωσέ το. Ν' ἀναπαρώνης τὰ πράματά σου. 2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.): Ἀναπαρώνω τὸ σπῖτι Λακων. Μάν. Ἀναπάρωσαν τὰ σύνεργά τους σὲ μιὰ ἀγωνὴ Κρήτ. Ν' ἀναπαρώσης τὴ στάχτη νὰ μὴν τύχῃ κ' εἶν' ξεσκέπαστη Βούρβουρ. Συνών. ἀναμαζεύω Α 2, ἀναμαζώνω Α 2, συγγυρίζω. 3) Ἐνταφιάζω, θάπτω Κύθηρ.: Τὸν ἀναπαρώσαμε τὸν δεῖνα. Συνών. θάπτω, κηδεύω.

4) Καθαρίζω, ἐπὶ ἀγροῦ καθαιρομένου ἀπὸ τοὺς λίθους Πελοπν. (Λακων.): Θὰ πάω ν' ἀναπαρώσω τὸ χωράφι μου.

5) Ἰδιοποιεῖμαι, σφετερίζομαι Πελοπν. (Βούρβουρ.): Τ' ἀναπάρωσε. Συνών. φρ. κᾶνω δικό μου. β) Μέσ. γίνομαι ἄφαντος (ἐκ χρήσεων, ἐν αἷς τὸ ἀναπαρώνω ἐλέγετο παθητικῶς ἐπὶ πράγματος ἐξαφανιζομένου διὰ τοῦ σφετερισμοῦ) Κύθηρ.: Ἀναπαρώθηκε ὁ δεῖνα. 6) Εἰρων. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, φονεύω Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ὁ γιαντρός τὸν ἀναπάρωσε τὸν δεῖνα (συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατόν του ἐκ κακῆς διαγνώσεως τῆς νόσου) Λακων. Τοῦ 'δωκε μιὰ καὶ τὸν ἀναπάρωσε αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ὁ Φλεβάρης κι ἃ φλεβίσση, | καλοκαίρι θὰ μυρίση,
εἶτε καὶ ξεγαῖδουρίση, | τοὺς γέροντας ἀναπαρώνει
καὶ τὰ γαῖδούρια κοκκαλώνει

Μάν. Συνών. ἀποτελειώνω, ξεκᾶνω, σκοτώνω, συγγυρίζω, χαλνῶ. 7) Ἀμτβ. ἀναπαύομαι Πελοπν. (Δημητσάν.): Γνωμ. Μάθε τέχνη κι ἀναπάρωνε (διότι θὰ τύχῃ κάποτε νὰ ὠφεληθῇς ἀπ' αὐτήν).

